

De boekjes van A HANS worden in alle scholen aanevolen, omdat zij boelend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Zie hier eenige van de laatste titels:

401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De Dochter van den Visscher. — 412. De Dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de duinen. — 418. Leo op de Kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Draagonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. — 429. De moedige Knaap. — 430. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 431. Voor het steelt. — 432. Het spook van Sylt. — 433. De dappere Kasteelknaap. — 434. De Duizend Vreezen. — 435. De Toovenares van Diksmuide. — 436. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 437. Ontmaskerd. — 438. Een gestoorde Nacht. — 439. De stem aan de deur. — 440. Het geheimzinnig bedrijf. — 441. De smokkelaars van Blankenberghe. — 442. Een drama aan de grens. — 443. Een Godsoordeel. — 444. De verrader. — 445. Ligeuners op 't dorp. — 446. Een Rakker. — 447. De dochter van den Indianenhoofdman. — 448. De Smokkelbende. — 449. Het verlaten schip. — 450. De Werklooze. — 451. De avonturen in de Hooglanden. — 452. De gestoorde Zesdagenkoers. — 453. Uit een gezin. — 454. Een Smokkelavontuur. — 455. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maestricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het Ijs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina de Smokkelaarster. — 470. Twee maal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooler. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtvlieger.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraagt ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers

Prijs: 60 centiem.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Het Licht in de Duinen

HET LICHT IN DE DUINEN

I.

De familie Lindens die te Antwerpen woonde, had een zomerhuisje aan zee, niet in een eigenlijke badplaats, maar een eind in de duinen, die in den Oosthoek van West-Vlaanderen hoog en woest zijn.

Paschen viel vroeg, maar Karel, de veertienjarige zoon, wilde toch gaarne met de vakantie naar de kust. Zijn vader, een handelaar, zat juist in zeer drukke zaken en kon slechts een paar dagen weg.

— Twee weken aan zee, dat zal Karel wel deugd doen, zei hij, toen hij op een avond met zijn vrouw en zijn twintigjarige dochter Hermina in de huiskamer zat.

Karel was reeds te bed.

— Ja, de jongen heeft den heelen Winter vlijtig geleerd; hij ziet wat bleek. Een veertien da-

gen de frissche zeelucht happen, zou hem heelemaal opknappen, sprak mevrouw Lindens.

— Ik weet een oplossing, zei Hermina.

— Laat eens hooren! vroeg mijnheer.

— Een paar dagen kunt ge toch weg, he, vader?

— Ja, van 's Zaterdagnamiddags tot Maandagavond. De twee Paaschdagen neem ik natuurlijk vrij... Maar Dinsdags moet ik weer op mijn kantoor zitten. Er zijn veel bestellingen uit te voeren.

— Laten we dan samen 's Zaterdags naar ons huisje aan zee gaan. Moeder keert 's Maandagavond met vader terug, en ik blijf nog twee weken met Karel.

— Dat is lief van u... Maar zult ge er u niet erg vervelen? Het is nu geen zomer... het kan guur zijn, merkte moeder op.

— O, we kunnen stoken... en ik neem boeken mee. We wandelen over dag en 's avonds zitten we gezellig te lezen.

— En zult ge niet bang zijn, zoo alleen? vroeg de heer Lindens.

— Bang? Welneen! Er wonen toch menschen in de buurt. En het is ginder braaf volk... Karel heeft waarlijk de zeelucht noodig en ik ben ook gaarne aan de kust. We kunnen ons kleeden tegen het weer... We zullen het best uithouden...

— Wel, dat plannetje lijkt me niet kwaad, hernam vader. Gij doet ginder het huishouden voor Karel en moeder hier voor mij.

— We konden Lena bij u laten, zei mevrouw.

Lena was de dienstbode.

— Neen, neen, moeder! Gij kunt Lena hier beter gebruiken dan ik ginder, antwoordde Hermina. Wat werk is er nu in dat huisje... En eten klaar maken voor ons tweetjes, is gauw gedaan. Houd Lena gerust bij u.

— We zullen er nog eens over nadenken, sprak vader.

Den volgenden dag werd er besloten Hermina's plan uit te voeren. Karel was zeer blij, toen hij het hoorde. Hij hield zoo van de zee, het strand en de duinen. En het leek hem heerlijk toe, nu ook in April, er eens twee weken te mogen spelen en stoeien.

Er werd aan vrouw Dobbels geschreven, die dicht bij het zomerhuisje op een kleine hofstede woonde, en in den Zomer boter, melk, groenten, eieren en nog andere waren leverde, en 's Winters 't oog op de kleine villa hield. Zij zou de kamers nu kuischen en zorgen, dat er levensmiddelen waren en de kachel brandde, als de familie 's Zaterdags vóór Paschen aankwam.

De laatste dagen vielen Karel nog lang. Het was klas tot Witten Donderdag; dan begon de vacantie, die in zijn school nog twee weken na Paschen duurde.

Eindelijk vertrok de familie met den trein naar Brugge, en dan verder met de tram tot aan een halte, waar baas Dobbels met zijn huifkar wachtte. Hij begroette allen hartelijk, zei, dat de villa geheel in orde was, laadde de valiezen op, liet de familie instappen en voerde dan zijn paard over een hobbeligen keiweg naar de duinstreek.

't Laatste eindje was het lastigst, door een zandweg.

— De schoorsteen rookt al, zei Karel, toen hij het roode dak van de villa bemerkte.

Het was goed weer en de zon scheen nog even, boven de zee. Maar de avond zou kil zijn.

Vrouw Dobbels stond aan de deur, toen de huifkar naderde en wuifde de familie Lindens toe. Ze was altijd gedienschtig en ook nu had ze flink voor alles gezorgd. Het was gezellig in de kamer. Dobbels en zijn vrouw bleven nog even praten bij een kop koffie. Ze waren verwonderd, toen ze hoorden, dat Hermina en Karel twee weken in de villa zouden vertoeven. Maar ja, de jongen kon wel wat nieuwe kleur op zijn wangen verdragen.

— Als ge wat noodig hebt, ge weet ons wo-

nen, zei vrouw Dobbels. En kom nu en dan eens klappen... En er is nog een nieuwe buurman.

— Wie dan? vroeg de heer Lindens.

— Sedert een paar maanden is het Popelhof weer bewoond.

— Zoo, zoo!

Het Popelhof was een buitenplaats nabij de duinen, tegen den polder. Hooge, ranke populieren omringden een statig, wit huis. Er achter strekte zich een groote tuin uit.

Het Popelhof had een paar jaar leeg gestaan, na den dood van den eigenaar.

— Mijnheer Gaston Waardens woont er nu, een neef van den vroegeren ouden heer, zei baas Dobbels. Een vriendelijk mensch... Hij is lang buiten het land geweest en nu wil hij hier een bloemkweekerij aanleggen, meest onder glas... Of dat zal lukken, weet ik niet. Maar hij heeft geld.

— Ik heb zijn oom goed gekend, sprak de heer Lindens. We maakten dikwijls een praatje.

— O, ja, hij wandelde veel en was zeer vriendelijk. Nu zijn neef Gaston is ook zoo... Hij woont er met een knecht en een meid. Trots zit er in hem niet.

— Hij is nog niet getrouwd?

— Neen... Hij zal pas een jaar of vijf en

twintig zijn. Een gezonde, sterke kerel met een goedig gezicht.

Zoo vertelden Dobbels en zijn vrouw nog eenig nieuws uit de streek, maar dan moesten ze terug naar hun hoefje, waar het avondwerk wachtte.

— — — — —

— Wel, ik zou het hier ook best een dag of veertien uithouden, zei mijnheer Lindens, toen hij een paar uur later in een zetel bij het kachelkje zat.

Hij had met vrouw en kinderen al een wandeling door de duinen gemaakt en de zee beschouwd.

Nu zaten ze vroolijk bijeen.

— Maar de zaken! vervolgde vader. Laat ik dankbaar zijn voor de twee vrije dagen, en er goed van genieten.

Op Paaschmorgen scheen vroolijk de zon. En in opgewekte stemming wandelde de familie naar de kerk op het dorp, een half uurtje van de villa.

Er waren daar vrij veel vreemdelingen, die eenige dagen in de hotels zouden verblijven. Er heerschte dus nog al drukte na de lange winterterrust... De hotels waren al gereed voor het zomerseizoen.

In den namiddag trokken mijnheer en mevrouw Lindens met dochter en zoon naar het Zwin, een oude inham van de zee, maar die meestal droog lag, al spoelde er nog water door allerlei geulen, en kon ze bij storm geheel vol loopen.

Meeuwen en andere zeevogels zaten in massa op het zand of vlogen krijschend rond.

In de verte blonken de duinen van het eiland Walcheren in Nederland. Het weer was zoo helder, dat men op den hoek den vuurtoren van Westkappel onderscheidde, die elken avond, als een trouwe wachter aan den Scheldemonde, zijn fel licht door het duister slingert.

Toen de familie weer thuis zat, kwam er een bezoeker, een jonge, net gekleede heer.

— Mijn naam is Gaston Waardens, en ik woon op het Popelhof, zei hij tot mijnheer Lindens, die voor hem de deur had geopend. Ik hoorde van baas Dobbels, dat gij goed mijn oom gekend hebt, en ik hoop, dat wij ook goede burens zullen worden, vervolgde hij.

— Ja, ik heb den ouden heer Waardens dikwijls gesproken, en het is mij aangenaam u te ontmoeten, verzekerde mijnheer Lindens. Kom binnen! noodigde hij vriendelijk.

— Is het niet te vrij van mij?

— Wel neen... Ik zal u gaarne aan mijn vrouw en kinderen voorstellen...

De jonge heer scheen niet verlegen. Al spoedig was hij vlot aan het praten. Hij had het Popelhof van zijn oom geërfd, maar toen de oude man stierf, verbleef hij in het buitenland en kon hij vooreerst niet overkomen.

— Ik heb in den vreemde de bloemen- en plantenkultuur bestudeerd, zei hij. En nu wil ik hier kassen bouwen. Ik houd veel van het vak en ik kan aan de kust bloemen en planten verhandelen en er ook naar den vreemde zenden... Ik hoop tenminste dat het lukt. Ik zal het in elk geval beproeven...

Hij verhaalde van zijn reizen in Europa en in Amerika, en allen luisterden gaarne naar hem. Hij vertelde boeiend.

Mevrouw Lindens noodigde Gaston Waardens uit om te blijven eten. En het werd een gezellige avond.

Den volgenden dag, in den voormiddag bezocht de familie het Popelhof. Gaston had het huis, dat wel wat vervallen was geweest, laten opknappen, en het zag er nu netjes uit. Hij toonde in den hof, het reeds aangevoerde bouw-materiaal voor de kassen.

— Ik zal blij zijn, als ik ten volle in het werk zit, want eigenlijk vind ik het hier erg eenzaam, zei hij. Er zijn dagen, dat ge niemand ziet.

— Vooral in den Winter, merkte mijnheer Lindens op.

— O, ja, December en Januari vielen me zeer lang... Nu staan we voor den Zomer... En dan hoop ik u dikwijls hier te mogen ontvangen.

— In Juli en Augustus zijn mijn vrouw en kinderen alle dagen aan zee, en ik kom, zoo dikwijls ik kan, sprak de heer Lindens.

— Dus jufvrouw Hermina en Karel blijven nog twee weken. Wel, als ik hun van dienst kan zijn, kunnen ze geheel op me rekenen.

De familie keerde naar de kleine villa terug.

— Een vriendelijke man, zei vader.

— Ja, en zoo beschaafd, sprak moeder.

Ze wisten nu, dat Gaston geen ouders meer had en twee zusters van hem getrouwd waren, die te Brussel woonden.

— Ja, hij leeft hier eenzaam, hernam de heer Lindens. Het werk zal een afwisseling zijn... Of echter die zaken opgaan, is lang niet zeker. Nu hij schijnt rijk te zijn, en behoeft dus niet van zijn vak te leven.

II

De twee Paaschdagen waren omgevlogen. Om drie uur verscheen baas Dobbels met zijn huifkar.

— De vacantie is voor moeder en mij om, zei de heer Lindens. Nu, we hebben veel genoten.

Dobbels zou de ouders naar de tramhalte voe-

ren. Nu hadden allen toch een wat vreemd gevoel. Thans kwam 't oogenblik van scheiden.

— Zoudt ge niet liever mee terug keeren? vroeg mijnheer Lindens aan Karel en Hermina.

— Neen! riepen beiden tegelijk uit.

Moeder had heel wat vermaningen voor haar zoon, die nog al wild en avontuurlijk kon zijn. Ze liet hem beloven, dat hij zijn zuster zou gehoorzamen.

— En geen waagstukken uithalen, zei mevrouw Lindens. Denk aan uw boottocht van verleden jaar.

Toen was Karel met vriendjes gaan varen en de stroom had hun bootje meegesleurd naar Kadzand.

— Nu is Karel wijzer geworden, meende vader.

Na 't afscheid voelden Karel en Hermina zich toch wat vreemd en ze gingen dien avond vroeg slapen. Maar 's Dinsdags lokte de zon hun weer en dadelijk gingen ze op stap voor een lange wandeling. Ze wilden naar het Zwin en hadden brood en vleesch meegenomen, dat ze 's middags zouden opeten in een herberg ergens bij Retranchement.

In den namiddag kwamen ze moe, maar welgezind thuis, (tevreden over hun tocht.

Juist had Hermina koffie gezet, toen Gaston Waardens aanklopte. Hij kwam een hoopje tijd.

schriften brengen met platen voor Karel. Hij bleef een kopje koffie drinken en even praten.

— — — — —

's Woensdags, in den namiddag, brachten Hermina en Karel een bezoek op de kleine hoeve van Dobbels. Het was nog al guur weer nu.

Ze moesten heerlijk, versch gebakken tarwebrood blijven eten. Opeens vroeg vrouw Dobbels:

— En hebt ge 's avonds ook al dat licht in de duinen gezien?

Nieuwsgierig keken Hermina en Karel haar aan.

— Ja, sedert Paschen zweeft er een wonderlijk licht door de duinen, vervolgde de bazin. Het danst op en neer... Gisteren zag ik het... We hadden het al gehoord van den schaapherder en van Landuits koewachter...

— En welk licht kan dat zijn? vroeg Hermina.

— Ja, welk licht!

Vrouw Dobbels maakte een geheimzinnig gebaar. Ze was nog al bijgeloovig.

— Het kan een dwaalvlammetje zijn, meende ze.

— Wat is dat? vroeg Karel.

— Een lichtje, dat rond gaat. En als ge er

achter loopt, verdoolt ge in de duinen of raakt ge in een gracht of een put. 't Is een soort van tooverij...

Karel lachte.

— Wat ge nu toch gelooft! spotte hij.

— Ja, jonge heer, op den buiten kunnen er rare dingen gebeuren; in de stad weet ge dat zoo niet. Daar staan overal lantaarns, en is het nooit donker als bij ons.

Dobbels was niet in huis, maar zijn vrouw zei, dat haar man ook niets van die vreemde vlammetjes moest hebben.

— 't Is misschien iemand, die 's avonds met een lantaarn door de duinen gaat, sprak Hermina.

— Wie zou dat doen? En dan zoo dikwijls. Verleden week moeten ze dat licht ook al gezien hebben. 't Is iets, dat niet deugt. En blijft gij 's avonds in de villa! vermaande vrouw Dobbels.

Toen Hermina en Karel naar huis gingen, zei de knaap:

— Wat kunnen die menschen toch domme dingen gelooven!

— Ja, dat is waar...

— Fabels vertellen, als ze een lichtje zien... Maar ons maken ze toch niet bang, he?

— Wel neen! Straks zitten we gezellig te lezen.

Ze ontmoetten Gaston Waardens en vertelden hem van dat licht.

Mijnheer Waardens haalde de schouders op.

— Ja, velen gelooven hier de dwaaste dingen, zei hij. En misschien er is nu wel een grappenmaker aan het werk, om dat bijgeloovig volk schrik aan te jagen. Trekt er u niets van aan!

— Wij? Wel neen! sprak Hermina lachend. We zullen rustig bij ons kacheltje zitten en dan weer heerlijk slapen want de zeelucht geeft vaak.

Maar na het avondmaal keek Karel eens buiten, om het geheimzinnig lichtje te ontdekken. Hij merkte echter niets dan de vreedzame sterren.

Toen hij om half tien op zijn kamertje was, en nog eens door het raam keek, ontstelde hij toch. Daar voor hem, in de duinen, danste een lichtje op en neer.

— Hermina! riep de knaap.

Dadelijk kwam zijn zuster uit het nevenvertrek bij hem.

— Wat is er? vroeg ze.

— Het lichtje!

— Waar?

— Kijk, recht voor ons... Ziet ge het?

— Neen...

— Volg mijn vinger... Kijk, het is nu omlaag... het gaat omhoog... weer omlaag...

— O, ja... 't Is toch vreemd...

— Geloof ge ook aan een dwaallicht?

— Natuurlijk niet! Toch doet het raar aan.

— 't Is verdwenen... 't Zal nu achter een ander duin zijn...

— Ja. Kijk er niet langer naar. Ga gauw te bed en slaap wel...

Hermina ging heen; maar Karel bleef voor het raam staan. En eensklaps dacht hij aan wat mijnheer Gaston Waardens gezegd had over een grappenmaker.

— Ja, 't zal wel zulk een flauwe kerel zijn, meende Karel. Zou hij misschien denken, dat hij ons kan bang maken?

Plots zag hij het lichtje terug... En dansen, dat het deed!

— O, dat ik eens dien onnoozelaar kon ontdekken en hem dan verklappen aan Dobbels! zei Karel bij zich zelf.

Hij wilde den held spelen... Men zou zijn durf en moed prijzen... Eens rap naar buiten... en den vent volgen en zien, waar hij na zijn spookpartij heen ging, waar hij woonde...

Hermina mocht niets weten van zijn plan. Ze zou niet willen, dat hij nog het huis verliet. Even aarzelde Karel. ;

— Ik doe het, besloot hij dan. Een avontuur. Ha, het spook van de duinen... Wat zal ik aan mijn vrienden er veel van kunnen vertellen!

Zoo redeneerde hij nog even, maar aan de vermaningen van zijn moeder dacht hij niet!

Stil daalde Karel de trap af. Zijn zuster mocht hem niet hooren... In de gang trok hij zijn jas aan en bond hij een das over zijn hoofd. Zijn schoenen stonden in de kamer. Vlug was Karel klaar. Hij luisterde even... Boven bleef alles stil... Zeker sliep Hermina al. Die lag bijna nooit langer dan vijf minuten wakker. De knaap opende zacht de voordeur; hij nam den sleutel mee. En nu was hij buiten... 't Deed toch vreemd... Zou hij maar niet in huis terug keeren en veilig in zijn bed kruipen?

— Neen, ik zet door! zei Karel.

Hij moest een held zijn! En vlug ging hij voort. Plots zag hij het lichtje weer... Zijn hart bonsde toch... Die flauwe grappenmaker moest hem niet zien... Hij kon wel een sterke kerel zijn, tegen wien een jongen machteloos was.

— Voorzichtig zijn, zei Karel tot zich zelf.

Hij liep in de richting van het lichtje. En het werd reeds duidelijker... Nu danste het dicht bij hem...

— Achter dat duin weg kruipen, dacht Karel.

Hij sloop er heen, maar eensklaps slaakte hij een gil; hij botste bijna tegen een man aan en tegelijk kreeg hij een flinken draai om de ooren. Met een kreet viel hij neer... Nog even hoorde hij als een verre stem, maar hij was zoo duizelig en sloot de oogen.

Hier lag Karel nu eenzaam in het duin... Hij zag niet de vluchtende gedaante...

Een kwartier later was het, of Karel huiverend ontwaakte... Verdwaasd keek hij op. Waar was hij nu? Had hij gedroomd? Hij lag toch niet in bed.

O ja, dat lichtje! Hij was er heen geloopt en had een slag gekregen. Nu herinnerde hij het zich. Karel stond op. Hij was eerst stram, maar weldra kon hij flink doorstappen en zelfs hard loopen. Hij voelde nu zulk een groote vrees. En het was of er een hamer in zijn hoofd bonsde.

Hijgend kwam hij aan de villa... O, ja, de sleutel zat in zijn zak. Vlug de deur open en naar binnen! Die geweldige kerel moest eens achteraan komen...

Nu maakte Karel wel lawaai op de trap... Hij werd weer zoo duizelig en moeilijk geraakte hij boven.

— Hermina! riep hij, want hij had zulk een akelig gevoel.

Zijn zuster hoorde hem niet dadelijk.

— Hermina!

Nog eens schreeuwde Karel den naam. En nu werd jufvrouw Lindens wakker.

— Wat is er? vroeg ze ontsteld.

— Kom eens!

Hermina trok vlug een ochtendkleed aan en dan kwam ze op Karels kamer.

De knaap zat op den rand van zijn bed. Hermina zag hem vaag in het donker.

— Wat scheelt er u? kreet ze ontsteld.

— Ik ben niet wel...

— Hebt ge pijn?

— Ja, in mijn hoofd...

— Wacht, ik zal de kaars aansteken.

Bij het licht zag ze, dat haar broer niet ontkleed was, maar zelfs zijn jas en schoenen aan had.

— Ik ben buiten geweest, zei Karel.

— Buiten! Waarom?

— Naar het licht gaan zien...

— O, gij dwaze jongen! En nu zeker door angst bevangen! Ge ziet zoo bleek als een doek.

— Ik heb een slag op mijn hoofd gekregen.

— Van wien?

— Zeker van den grappenmaker, die met het licht rondliep...

— Maar wat streken ook, om het huis te verlaten... Ik zal een glas water halen.

Hermina deed het en de koele drank kalmeerde haar broer toch wat.

— Nu in bed! zei de zuster. Ge zijt ontdaan van schrik... Wat voor een man wat dat?

— Ik heb hem haast niet gezien. Ik was dicht bij het licht... en toen kreeg ik een klap... en viel ik neer!

— Zoo'n schoft! We zullen het morgen aan

de politie zeggen. Kleed u uit, en kruip onder de dekens. Met slapen zal alles over gaan...

Hermina voelde nu medelijden met Karel en wilde niet op hem brommen.

Weldra lag de knaap neer. Zijn zuster bleef nog even, maar was gerust gesteld, toen hij spoedig insliep.

— Zoo'n dwaze jongen! Altijd avontuurlijk! bromde ze, toen ze terug naar bed keerde. En hij zou recht in gevaar lopen. Het moet een schurk zijn, die zoo voor spook speelt.

Den volgenden morgen kloeg Karel nog van hoofdpijn en wilde hij blijven liggen.

Hermina werd ongerust. Ze besloot den dokter te halen... Vlug begaf ze zich naar het dorp. Een jonge geneesheer kwam mee. Hij onderzocht Karel een heelen tijd. Hij wist al, wat er gebeurd was,

— 't Zal niet erg zijn, sprak hij. 't Is van den schrik. Laat uw broer heel den dag te bed blijven... Hier is een kalmeerend poedertje.

— Dokter, kunt ge een oogenblikje blijven? Ik zou even over en weer naar het Popelhof willen, vroeg Hermina.

— Doe maar!

En de dokter zat alleen bij Karel, die toch erg vermoeid scheen.

Hermina vroeg om Gaston Waardens te

spreken, die dadelijk uit den hof bij haar kwam. Ze vertelde het gebeurde.

— Zoudt gij de politie willen waarschuwen? sprak jufvrouw Lindens. Anders komt die gemeene spoker ons vanavond misschien nog eens lastig vallen.

— Och, breid het geval zoo niet uit, zei de heer Waardens. Ik vermoed, dat die grappenmaker — een lafaard — zelf schrok en toen uw broer een klap gaf. Hij moet daarna weggevlucht zijn. Als ge er een politiezaak van maakt, krijgt ge er allerlei last. En dan komt de geschiedenis in de dagbladen. Ik zal zelf een onderzoek instellen en vanmiddag eens uw broer bezoeken.

Hermina moest mijnheer Waardens toen gelijk geven. Ze besloot nog niets naar huis te schrijven. Vanavond was Karel zeker heelemaal beter en waarom dan haar ouders noodeloos ongerust te maken?

De dokter bemoedigde haar ook nog eens. Hij meende eveneens, dat een flauwe grappenmaker de menschen schrik wilde aanjagen en zeker in Karel een veldwachter of een tolbeambte had gezien... en om zich te verweren dien klap gaf.

— De kerel zal zich nu wel koest houden, be-
weerde de geneesheer. En morgen loopt uw broer
weer in het duin te spelen.

In den namiddag kwam Gaston Waardens

eens kijken. Karel was nog lodderig, maar kloeg niet zoo erg meer van hoofdpijn.

— Morgen is alles over, zei de heer Waardens. En ik wil uitvinden, wie die spookvent geweest is.

III.

Weer was het avond. Karel was ingeslapen en Hermina zat beneden. Ze werd nu ook zenuwachtig, en zelfs bang. Ze verzette er zich tegen maar het hielp niet.

Het was zulk een vreemde dag geweest en ze zag erg tegen den nacht op.

Plots besloot ze vrouw Dobbels te vragen om hier te komen slapen... Die zou het wel doen.

Hermina snelde heen. Het was niet ver, als ze een hoek van de duinen overstak en haar broer zou niet merken, dat hij even alleen bleef.

Gejaagd ging het meisje voort.

En eensklaps slaakte ze ook een kreet.

Het licht! Ja, het geheimzinnig licht van de duinen danste voor haar! Ze zag een man. Zou die haar ook een klap geven?

— O, doe me niets! smeekte ze.

— Jufvrouw Lindens! klonk het verbaasd.

't Was Hermina een oogenblik of haar hart niet meer klopte. Ze herkende den spookman, den laffen grappenmaker.

't Was Gaston Waardens zelf!

— Hoe gemeen! riep Hermina uit.

— Maar jufvrouw Lindens, wat scheelt er u? vroeg de heer van het Popelhof. Waarom zijt ge buiten?

— En gij? O, het is gemeen... door en door gemeen... Zoo durven optreden tegen een knaap, en dan bij mij huichelen. Laat me gerust, mijnheer! sprak Hermina verontwaardigd.

— Wat scheelt er u toch?

— Zwig liever!

— Gij zijt zoo zenuwachtig...

— Ik wil u niet meer kennen...

Hermina liep terug. Plots was ze niet bang meer. Ze durfde nu gerust alleen te blijven. Ze kende het geheim.

Die valsche Gaston Waardens, wilde het volk angst aanjagen met zijn licht. Hij zwierf in de duinen. Gisteravond had Karel hem bijna ver-rast.

— En opdat hij niet herkend zou worden, sloeg die gemeene lafaard mijn broer neer, zei Hermina opgewonden. En nu begrijp ik, waarom hij me vanochtend afried naar de politie te gaan! Ha, hij zou zelf een onderzoek instellen. En ik betrap hem met zijn licht. Ha, ik zal hem aanklagen bij den veldwachter. Die deftige heer van de Popelhoeve moet voor de heele bevolking eens flink ontmaskerd worden.

Hermina kwam terug in de villa. Ze ging haastig naar boven, maar Karel sliep rustig. Ze zette zich dan beneden bij het vuur.

Er werd geklopt. Hermina ging naar de voordeur, maar opende ze niet.

— Wie is daar? vroeg ze.

— Ik ben het, Gaston Waardens! klonk het terug.

— Ga dan toch heen, onbeschaamde kinkel! Hoe durft ge me nog aanspreken! Toe, loop rond om te spoken. Misschien kunt ge nog eens een kleinen jongen tegen den grond slaan en hem laten liggen.

Hermina keerde in de kamer terug. Ze schreide van woede. Waardens was blijkbaar heen gegaan.

— Zoo'n huichelaar! mompelde Hermina. Hij denkt zeker, dat hij me nog leugens kan wijs maken. Hoe valsch een mensch kan zijn! Karel's avonds slaan en hem den volgenden dag komen bezoeken. Bah, wat een karakter. Hij wist, dat wij hier alleen zouden blijven. En hij zou ons eens bang maken. Dat is het vermaak van dien grooten mijnheer. Maar ik zal hem niet sparen...

Hermina had nu geen lust om te lezen. En ze lag zelfs lang wakker, wat haar zelden gebeurde.

IV.

Den volgenden morgen was Karel geheel beter. En toen hij Hermina hoorde opstaan, stapte hij ook uit bed. Ze kwamen gelijk beneden.

— Nu ken ik den spookman, zei Hermina. Ge zoudt nooit raden, wie die schoft is, want zoo noem ik hem.

— Wie dan?

— Gaston Waardens!

— Dat kan niet...

— Ik heb hem zelf met zijn licht gezien, een lantaarn die hij op en neer laat dansen, om de menschen te verschrikken...

Ze vertelde haar ontmoeting van den vorigen avond.

Maar Karel was niet overtuigd.

— Heeft mijnheer Waardens bekend, dat hij me geslagen heeft? vroeg hij.

— O, natuurlijk niet. De lafaard wilde me zeker allerlei leugens wijs maken, maar ik luisterde niet naar hem. Ik ben weggelopen. Toen is hij hier komen kloppen. Ik riep van achter de deur, dat hij me met rust kon laten.

— Ge hadt hem moeten laten spreken... Het is voorzeker een groote vergissing van u.

— En als ik hem nu zelf met zijn lantaarn gezien heb? Denkt ge, dat ik lieg?

— O, neen... Ik geloof, dat mijnheer Waardens gisteren met een licht in de duinen liep, maar niet eergisteren, hernam Karel.

— En waarom dan gisteren wel?

— Om een onderzoek in te stellen, zooals ik had willen doen.

Hermina keek haar broer verschrikt aan. O, ze moest zich eens schromelijk vergist hebben! En ze was zoo grof geweest, in haar hevige verontwaardiging.

— Mijnheer Waardens zou zoo gemeen niet zijn, beweerde Karel. Daar is hij toch een te fijne mijnheer voor. Ik denk, dat hij gisteren in het duin was om den spookman op te zoeken en dat hij een lantaarn meenam om op het juiste oogenblik den kerel te belichten en te herkennen.

— Ja, dat zou kunnen. O, dan schaam ik mij!. Ik heb zoo stout gesproken. Maar ik was ook zoo zenuwachtig...

— Zeg dat aan mijnheer Waardens. Ga er straks heen... Hij zal om alles lachen.

Maar Hermina nam het zoo lichtvaardig niet op.

In gedrukte stemming maakte ze het ontbijt klaar, steeds piekerend over het gebeurde.

Pas hadden ze gegeten, toen Karel uitriep:

— Daar is mijnheer Waardens.

Hij zag door het raam, dat de heer van het Popelhof door de duinen naderde.

Hermina begon te beven.

— Doe gij open, zei ze.

Gaston Waardens zei Karel vriendelijk goeden dag.

— Kan ik uw zuster eens spreken? vroeg hij.

— O, ja, kom binnen.

Hermina was vuurrood, toen de heer Waardens binnen trad. Deze deed net of zij hem niets onvriendelijks gezegd had.

— Ik kom met goed nieuws, zei hij. Ik heb gisteravond de zoogenaamde spookmannen ontdekt, want zij waren wel met vijf of zes. De tolbeambten hebben er twee van gepakt en ze zitten al op het dorp in de gevangenis. Het waren smokkelaars, die avond op avond een heele partij tabak en genever uit Holland naar hier overbrachten. De tolbeambten mochten dat natuurlijk niet zien. De kerels moesten geheimzinnig te werk gaan, en ze gaven elkaar seinen met een licht. Dat is dit spokerij geweest. Om twaalf uur van nacht zag ik het lichtje. Ik sloop nader, en al spoedig wist ik, wat er gebeurde. Ik heb dan de tolbeambten gewaarschuwd. Die overvielen de smokkelaars en, na een hevig gevecht, konden ze er twee vastgrijpen. Karel, gij zijt bij uw onderzoek, ook op die bende gebotst. En een voorlooper zal u voor een beambte gehouden hebben. Daarom sloeg hij u neer.

Hermina hoorde dit alles en ze wist niet, waar ze van schaamte kijken moest.

— Mijnheer Waardens, stamelde ze, ik ben waarlijk erg onbeschoft geweest tegen u. Ik was gisteravond zoo zenuwachtig. Ik zat hier alleen beneden en werd opeens bang. Ik wilde naar vrouw Dobbels gaan, om haar te vragen bij mij te overnachten. Ik zag plots het licht voor me... en toen u.

— En gij deedt erg vreemd... Eerst begreep ik u niet... ook nog niet, toen ik hier aanklopte en gij niet wildet open doen. Ik ging heen, en dacht over uw houding na. En dan werd het me duidelijk, dat gij mij voor den spookman hielt.

— Ja...

Mijnheer Waardens lachte.

— Een komieke vergissing, hernam hij. De zenuwen waren u de baas.

— O, ja...

— Ik was gisteravond uitgegaan om dien grappenmaker te zoeken. Ik had niet aan smokkelaars gedacht. Ik hield een lantaarn onder mijn jas; ik merkte een gedaante en haalde het licht te voorschijn om te zien wie er was. Tot mijn verwondering herkende ik u.

— En zoo heb ik het vanmorgen aan Hermina uitgelegd! zei Karel.

— Ja, mijn broer was verstandiger dan ik.

O, mijnheer Waardens, ik schaam me waarlijk, dat ik zoo iets van u kon denken!

— Laat er ons eens om lachen. Ik weet waarlijk niet, wat ge me allemaal toegeroepen hebt. Vergeet het, jufvrouw Lindens.

— Ge zijt wel goed...

— We zijn vrienden...

En door die minzame houding van Gaston Waardens was Hermina geheel verlicht...

Den volgenden dag had mijnheer Waardens meer nieuws over de smokkelaars. Het waren mannen die in den omtrek van het dorp woonden. En een had bekend, dat hij den avond te voren iemand geslagen had, meenend, dat het een tolbeambte of een duinwachter was.

Die kerel was een voorlooper geweest; dien avond hadden ze niet verder durven smokkelen.

En Karel werd door een overste van de douane verhoord.

Hermina schreef nu alles naar huis.

Mijnheer Lindens antwoordde dadelijk:

« Karel wilde weer eens avontuurlijk zijn », stond er in zijn brief. « Stilletjes het huis verlaten; dat was toch eigenlijk Hermina bedriegen, die zoo goed is om voor haar broer veertien dagen eenzaam in de duinen te wonen. Karel

heeft dus nog niet genoeg geleerd door zijn boottocht van verleden jaar. En hij was zeker ook de vermaningen van moeder vergeten.

» Eerst was ik van plan u dadelijk naar huis te roepen. Karel is naar zee gegaan, niet om een klap op zijn hoofd te krijgen, maar om over dag versche lucht te happen. Moeder heeft ten beste voor hem gesproken, en hij kan zijn vacantie uit doen ».

Karel voelde die vermaningen scherp. Het was met zijn « heldhaftigheid » deerlijk afgeloopen.

Vrouw Dobbels hoorde ook wat er gebeurd was. Ze kon niet begrijpen, hoe Karel 's avonds naar dat licht had durven toe loopen. Ze erkende, dat er nu geen spokerij of tooverij met dat lichtje gemoeid was. Maar — zoo hield ze vol — er konden toch rare dingen gebeuren.

Mijnheer Waardens had een rijtuig en maakte met Hermina en Karel een tochtje door het land van Kadzand. Ze reden zelfs tot Breskens, waar ze den breeden Scheldemond zagen.

Het was een aangename dag. En nog meermalen ontmoetten Hermina en Karel den vriendelijken heer van het Popelhof.

Waardens had geen wrok, omdat jufvrouw Lindens zoo leelijk over hem geoordeeld had.

De vacantie vloog om. Karel beleefde geen verdere avonturen. Er zweefde ook geen lichtje meer door de duinen... De smokkelaars, die nog vrij waren gebleven, hielden zich stil, en de beide gevangenen waren naar Brugge overgebracht.

Zoo verscheen de huifkar van Dobbels weer voor de villa en nu stapten Hermina en Karel in. Mijnheer Waardens kwam nog eens goeden dag zeggen.

— Tot Juli! zei hij.

— Neen, neen, tot Pinksteren, dan komen we ook altijd voor vier dagen, verzekerde Karel.

Dobbels reed naar de tramhalte.

Karel had wel een benepen hartje, toen hij thuis kwam. Hij moest zijn « avontuur » in alle bijzonderheden vertellen.

— Jongen toch, zei moeder, die kerel had u wel kunnen dood slaan. Ik ril nog, als ik dat bedenken.

— O, zeker, sprak vader. Als sommige smokkelaars zich bedreigd gevoelen, en zich willen verdedigen, is er gauw een misdaad gebeurd. Het is nog goed afgelopen. We mogen God dan-

ken... Laat het een les zijn, die voor altijd een eind maakt aan uw lust tot avonturen.

V.

Met Pinksteren keerde de familie Lindens weer naar zee terug. Dikwijls spraken ze met Gaston Waardens, wiens broeikassen nu gebouwd waren.

De grootste pret kwam echter begin Juli. Dat was de echte zomervacantie.

Mijnheer Waardens ging veel met de familie Lindens uit... die ook dikwijls het Popelhof bezocht.

En toen de vacantie eindigde, waren Gaston en Hermina verloofd.

Ze trouwden in den volgenden Winter.

Hermina woonde dan op het Popelhof. Maar met de bloemkweekerij ging het niet best. En Waardens besloot zijn bedrijf naar de omgeving van Antwerpen over te brengen.

Het Popelhof werd verbouwd tot een villa...

en de groote tuin bij akkerland van Dobbels
ingelijfd.

Och, sedert is er in die streek zoo veel veran-
derd.

Dikwijls nog sprak men in de familie Lin-
dens over het lichtje in de duinen.

EINDE.